

Arrest

nr. 192 172 van 19 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 8 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 november 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 8 juni 2017.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 november 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeed waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 november 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Uit informatie verschaft door de verwerende partij blijkt dat de verzoekende partij op [9 maart 2017] werd gerepatrieerd naar zijn land van herkomst, Bangladesh. De bestreden beslissing heeft derhalve volledige uitvoering gekregen en is uit het rechtsverkeer verdwenen. Het beroep is derhalve zonder voorwerp.

Het beroep lijkt onontvankelijk.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 8 juni 2017 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 29 augustus 2017, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 2 juni 2017 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP volhardt in haar verzoekschrift en wijst er tevens op dat er nog een procedure hangende is bij de burgerlijke rechtbank inzake de wettelijke samenwoning. VzP stelt nog belang te hebben bij de vordering om de eventuele onterechtheid van de uitwijzing te kunnen bewijzen. VwP sluit zich aan bij de beschikking. Ze stelt vervolgens dat niet wordt betwist dat VzP op 9/3/2017 werd verwijderd en de beslissing dus volledig is uitgevoerd.”*

2.2.1 In de mate waarin de verzoekende partij heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volhardt in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 2 juni 2017, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

2.2.2 Voor zover de verzoekende partij betoogt dat *“er nog een procedure hangende is bij de burgerlijke rechtbank inzake de wettelijke samenwoning”*, merkt de Raad op dat overeenkomstig artikel 1253ter/2 van het Gerechtelijk Wetboek de persoonlijke verschijning van de verzoekende partij in de in artikel 1476quater, vijfde lid van het Burgerlijk Wetboek voorziene beroepsprocedure niet is vereist en dat de verzoekende partij zich kan laten vertegenwoordigen door een advocaat. De Raad wijst er tevens op dat indien de ambtenaar van de burgerlijke stand alsnog zou worden verplicht melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning, de verzoekende partij een aanvraag kan indienen voor een visum gezinshereniging.

2.2.3 In zoverre de verzoekende partij betoogt *“nog belang te hebben bij de vordering om de eventuele onterechtheid van de uitwijzing te kunnen bewijzen”*, merkt de Raad op dat de verzoekende partij met voormeld betoog geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over hetgeen in de beschikking *d.d.* 2 juni 2017 wordt gesteld. De bestreden beslissing heeft immers volledige uitvoering gekregen en is uit het rechtsverkeer verdwenen, zodat het beroep zonder voorwerp is geworden en de vraag naar het belang zich niet meer stelt.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU